

PRVNÍ KNIHA Z NOVÉ SÉRIE

VALHALLA

**ROBERT J.
MRAZEK**

VALHALLA

ROBERT J. MRAZEK

TALPRESS

Copyright © Robert Mrazek, 2014

Translation © Ondřej Duha, 2015

Published by arrangement with The Robbins Office, Inc. and Aitken,
Alexander & Associates, Ltd.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-572-4

Martinu Andrewsovi

PROLOG

Už nedokázal snášet ten mučivý chlad.

Tu věčnou temnotu.

Ten neustálý vyjící vítr.

On jediný zbyl.

Do tváří ho bodaly ledové jehličky, když jeho pohmožděné a bolavé prsty pracovaly na posledním úkolu. Představil si, jak ostatní oslavují s miskami sladké medoviny v síních Valhally. Kde se k nim brzy připojí.

Záchranná výprava dorazí na jaře. Uvidí, co udělal v těch posledních hodinách smrtelného života. Přinesou ty zprávy domů a podělí se o ně s ostatními. Grindl se dozví, co dokázal. Bude na něho pyšná.

A dozvědí se o tom posvátném místě.

A půjdou tam.

RUNY BOHŮ

JEDNA

8. listopad

Helheimský ledovec

Grónské ledové pole

„Připíjím na posádku *Březňáka*,“ překřičel Lee Hancock kvílející vítr, pozvedl cínový pohár Vojenské letecké akademie a hodil do sebe sedm centimetrů archivního šampaňského Dom Pérignon z roku 1942. „Dnes odhalíme její tajemství.“

Hap Arnold, Hancockův pětapadesátikilový německý ovčák, se zavrtěl u jeho nohou, když se k jeho přípitku připojilo ostatních dvanáct mužů z expedice. Okolo velitelského stanu foukal vítr rychlostí šedesáti kilometrů v hodině a neupevněné stanové chlopně práskaly jako výstřely z pistole.

„Steve a já budeme jediní, kdo do letadla vstoupí, ale uvidíte všechno tamhle na monitorech,“ řekl John Lee.

V prosinci 1942 *Březňák*, nově pokřtěná létající pevnost B-17 s desetičlennou posádkou, odstartovala z Goose Bay na Labradoru, aby se připojila k Osmému velitelství bombardovacího letectva v Anglii, ale zmizela ve sněhové bouři nad grónskou ledovou pokrývkou.

Následkem drsného grónského počasí se tam během války

zřítily desítky letounů, ale *Březňák* byl jedinečný. Místo bomb nesl dřevěné bedýnky s vánočními dárky od prezidenta Franklina D. Roosevelta jeho evropským obdivovatelům včetně krále Jiřího VI., britského ministerského předsedy Winstona Churchilla, evropských monarchů v exilu a předních spojeneckých vojenských velitelů.

Seznam nákladu obsahoval knihy s osobními věnováními a vlastnoručně psané dopisy od prezidenta, množství pamětních zlatých mincí a známek z jeho osobní sbírky, olejomalbu „Nového údělu“ od Thomase Harta Bentona a Granta Wooda, pradávne tyrkysové šperky Navajů, ručně vyřezávané dřevěné hlavolamy a tucet přepravek s Old Forester Kentucky Straight Bourbon Whisky.

Březňák upoutal Hancockovu pozornost a on okamžitě investoval pět set tisíc dolarů do pátrání po ztraceném vojenském letounu. Jako zakladatel firmy Anschutz International, technologického průkopníka v oboru výzkumu nalezišť ropy a plynu, měl Hancock pověst osmdesátého druhého nejbohatšího člověka na světě. Jeho zálibou se stalo vyhledávání neobvyklých dobrodružství.

Při posledním radiovém přenosu z letadla jeho radista ohlásil několik sněhových bouří a skutečnost, že se pilot pokouší přistát někde na rozeklaném a nehostinném pobřeží Grónska.

Jeho zprávu zachytila meteorologická stanice poblíž Kulusku. Na základě síly signálu a směru, ze kterého přicházel, byla ze zátoky Comanche Bay vyslána pátrací výprava do oblasti u pobřežní osady Angmagssalik. Bojující s větry o rychlosti sto šedesáti kilometrů v hodině neobjevila žádné stopy po *Březňákovi* ani jeho desetičlenné posádce. Letadlo se nikdy nenašlo.

Hancockově expedici stačily k jeho vypátrání čtyři dny.

Protože znali původní plánovanou dráhu letounu, stejně jako sílu a směr poslední radiové depeše, rozhodli se zahájit hledání letadla na Helheimském ledovci západně od Angmagssaliku.

Hancockova expedice byla vybavena dvěma vrtulníky s tryskovými motory Bell 206L4 LongRanger IV a zahájila pátrání v dvacetikilometrových rovnoběžných liniích vzdálených kilometr od sebe. Po pročesání oblasti ji stroje prohledaly ještě jednou stejným způsobem, jen kolmo k původním liniím.

Pod každým vrtulníkem byl upevněn ledem pronikající radarový systém QUESTON (V) se shlukem antén schopných vysílat a přijímat ultra široké spektrum pulzů radiofrekvenční energie skrz více než tři sta metrů zamrzlého ledu, a vytvářet tak jasný virtuální obraz.

Po čtyřech dnech pátrání začaly rozpoznávací signály jednoho vrtulníku zaznamenávat nějaký objekt v ledovci. Byl asi patnáct kilometrů od pobřeží. Druhý vrtulník se připojil k prvnímu a oba přistály na ledovém povrchu, aby provedly důkladnější průzkum.

Virtuální zobrazení odhalilo, že se pilotovi *Březňáka* povedlo takřka zázračné přistání mezi dvěma rozeklanými vrcholky. Létající pevnost seděla zpříma na svém kolovém podvozku tam, kde se zastavila, ale teď spočívala v obří ledové hrobce necelých padesát metrů pod povrchem.

„Půjdeme dolů za ní,“ oznámil Hancock vůdcům své expedice.

DVĚ

9. listopad

Helheimský ledovec

Grónské ledové pole

Bylo to uvážené riziko, pustit se do vyzvednutí nálezů v listopadu, ale Hancock riskoval celý život, od vzdušných soubojů, v nichž bojoval jako stíhací pilot během operace Pouštní bouře, po založení Anschutz International s padesáti tisíci dolary, které vyhrál v pokeru v texaském Kilgore.

Teď se museli každý den spokojit se šesti hodinami denního světla. 22. listopadu to už budou jen tři hodiny. 1. prosince se ta mezera uzavře docela a první slunce zažene naprostou temnotu až po pětačtyřiceti dnech.

Hancock nehodlal čekat s vyzvednutím letadla šest měsíců. Měl dostatečné vybavení a jeho muži byli připravení pustit se do práce. V nejhorsím případě budou muset své úsilí přerušit a vrátit se na jaře. Stevu Macaulayovi, svému zástupci, řekl, ať udělají, co se dá, bez ohledu na zimu.

Den na to začala na ledu růst základna Hancock Jedna.

Dva letouny de Havilland DHC-6 Twin Otters byly upraveny pro transport nákladu a následujícího dne začaly dopra-

vovat materiál a vybavení, včetně dvou termálních generátorů na rozpouštění ledu, čerpadel, vrtných souprav, naftových generátorů, náhradních dílů satelitního komunikačního systému, plně vybavené táborové kuchyně, dvou buldozerů a kontejnerů nacpaných masem, zeleninou a dalšími zásobami potravin.

Muži rychle vybudovali malý komplex zateplených polárních stanů v nepravidelném kruhu okolo místa vybraného pro vrtání. Byla připravena plošina pro vrtulníky s přistávacími světly. Z Kulusuku letecky dopravili nádrž s naftou o objemu osmatřiceti hektolitřů a do každého stanu a buňky s koupelnou a latrínou bylo zavedeno naftové potrubí.

Práce na vyzvednutí *Březňáka* započaly hned druhý den. Nad místem, kde měla být vyvrtána šachta, vybudovali ocelovou vrtnou plošinu, na níž umístili termální generátor. Měl přezdívkou JEZEVEC, byl velký necelé čtyři metry v průměru a měl rozpouštět led, aby vznikla kruhová šachta vedoucí k letadlu. Rozpouštění postupovalo rychlostí šedesáti centimetrů za hodinu a členové týmu spočítali, že se k *Březňákovi* dostanou asi za tři dny.

Jakmile začali, tvrdě je zasáhlo husté sněžení a nárazové větry od polárního kruhu. První vánice stany skoro pohřbila, ale sníh fungoval jako dobrá izolace a buldozery expedice udržovaly cesty mezi komplexem a plochou pro vrtulníky volné.

Teplota klesla hluboko pod dvacet stupňů Celsia a držela se tam. Muži mimo službu se nasoukali do svých polárních spacáků typu mumie, aby se udrželi v teple. Po čtyřech dnech vrtání dosáhl JEZEVEC cílové hloubky čtyřiceti tří metrů.

Hancock a Macaulay měli v plánu vstoupit do *Březňáka* průlezem ve spodku přední části letadla. Protože nebylo vyloučené, že uvnitř najdou lidské ostatky, nechal Macaulay dopravit čestnou stráž z centra pohřebních služeb Základny vojenského letectva v Doveru, aby doprovodila těla domů.

Vytáhli JEZEVECE ze šachty a nahradili ho ocelovou výtahovou klecí spuštěnou silným jeřábem. Dolů do šachty byli

dopraveni dva muži s vysokotlakými parními tryskami. Ti na dně začali hloubit tunel vedoucí k přednímu průlezu.

Jakmile se muži dostali k letounu, byli vytaženi zpátky na povrch, kde čekali na sestup Hancock s Macaulayem, oba ve vodotěsných termálních oblecích a zateplených gumových botách.

Macaulay měl v plánu vše zaznamenávat lehkou barevnou kamerou s velkým rozlišením určenou k natáčení v uzavřených prostorách. Hancock nesl přenosný reflektor. V přilbách měli zabudované vysílačky s mikrofony aktivovanými hlasem.

„Hej... podívejte se na tohle!“ křikl jeden z techniků u vstupu do vrtné plošiny.

Venku přestalo chumelit a temnou oblohu zaplnily pulzující vlny nachové, rudé a jasně zelené barvy.

„Bohyně Aurora se nám snaží něco povědět,“ řekl Macaulay se smíchem.

Při operaci Pouštní bouře byl Macaulay velitelem Hancockovy letky. Teď se jejich role vyměnily. Svým způsobem se od sebe oba muži nemohli víc lišit. Macaulay byl vysoký a štíhlý, pohodový člověk se smíchem neustále na krajíčku. Hancock byl malý, podsaditý a vážný.

„Jdeme na to,“ řekl Hancock.

Když dosáhli dna šachty, vydal se jako první tunelem k *Březňákovi*. Ze zmrzlého klenutého stropu nad nimi kapala voda z roztátého ledu. Když došli k průlezu z naleštěné oceli pod přední kabinou, položil Hancock ruku na kliku.

„Tak dobře... jdeme dovnitř,“ ohlásil Hancock vysílačkou na povrch.

TŘI

13. listopad

Helheimský ledovec

Grónské ledové pole

Hancockův dech se v ledovém vzduchu srážel jako cigaretový kouř, když namířil reflektor na přední stanoviště bombometčíka v nosu letadla. Macaulay následoval světlo svou kamerou. Kabina byla prázdná. O jednu z přišroubovaných noh bombometčíkovy sedačky byla opřená jeho kožená aktovka s daty. Na držáku bombového zaměřovače visela baseballová čepice Red Sox.

„Není tam zaměřovač,“ poznamenal Hancock.

„Norden byl v té době přísně tajný,“ řekl Macaulay. „Bombometčík ho měl dostat, teprve až přiletí do Anglie.“

V přední kabině pracoval tehdy také navigátor letounu a jeho kovový stůl pokrývala topografická mapa Grónska. Tužkou na ní byla zakreslena trasa, kterou stroj uletěl z Goose Bay. Čára končila nad Grónskem.

Nikde nebylo vidět žádnou korozi, žádné známky rozkladu. Kulometry byly naolejované a připravené ke střelbě spolu s jasně mosaznými nábojovými pásy.

Vylezli do kokpitu, odkud letadlo ovládal pilot s kopilotem. Byl také prázdný. Třeba se dostali ven, pomyslel se Macaulay. Ale kam odešli?

Macaulay se spustil do pilotova sedadla. Na kraji konzoly s plynovými pákami motorů spočívala otevřená krabička cigaret Lucky Strike. Přístroje vypadaly, jako by čekaly na zapnutí. Pomyslel si, že tým restaurátorů v Lubbocku nebude mít s tímhle letadlem moc práce.

Spolu s Hancockem zamířili na zád' do pumovnice kolem kulometu v horní věži. Kromě skřípání jejich maček tam bylo ticho jako v hrobce.

Pumovnice byla plná neoznačených dřevěných bedýnek, dosud připoutaných pevnými popruhy. Obsahovaly vánoční dary prezidenta Roosevelta evropské elitě. Hancock ukázal na další hromadu v zadní části prostoru. Každá krabice tam měla štítek *Old Forester Kentucky Straight Bourbon Whisky*. Jedna z nich byla pootevřená.

Následovala kabina radisty, prázdná stejně jako ostatní. Na stole byl připevněný přijímač BC-348. Na něm ležel komiks *Dick Tracy*. Vysílač BC-375 na protější přepážce zůstal v poloze ZAPNUTO.

V prostoru trupového střelce našli řešení hádanky.

Posádka se vůbec nedostala ven. Jejich devět členů leželo v kabině, která byla zjevně upravena jako poslední úkryt před mučivým mrazem.

Muži ucpali střílny trupových kanónů a nanosili tam všechno své oblečení a pokrývky, aby se udrželi v teple. Většina z nich měla na sobě pilotní bundy lemované ovčími kůžemi a vysoké boty s lemy z králičiny. Všichni umrzli.

Hancock posvítíl jednomu po druhém do tváře a Macaulay je natočil kamerou. Jejich předsmrtné výrazy obsahovaly směsici smutku, rezignace, zmatku a zoufalství.

„To není nejhorší způsob, jak odejít, Steve.“

„Já bych si pohřbení zaživa nevybral.“

Dick Slezak, střelec z horní věže, vypadal překvapivě mladě

na člověka, kterému by teď táhlo na devadesát, pokud by přežil válku. Už navždy mu bude osmnáct.

„Chybí Ted Morgan,“ konstatoval Macaulay, když si prohlédl všech devět těl.

Morgan byl ten pilot, kterému se podařilo zázračné přistání uprostřed sněhové bouře. Bylo mu dvacet tři a pocházel z virginského Lexingtonu, Macaulayova rodiště.

Krátce po Pearl Harbouru se Morgan oženil s armádní sestrou Cherie Carterovou. Ta rok nato porodila dceru. Cherie, teď devadesátiletá babička, byla stále naživu. Sedm let po Tedově zmizení se znovu vdala.

Našli ho v prostoru zadního střelce. Ležel na zádech a zíral na led venku, jako by se pohledem pokoušel uniknout z jejich hrobky.

Macaulay si vybavil Morganův obličej z jeho osobní složky. Připomínal mu jeho samotného, štíhlý muž s hranatou bradou a náznakem domýšlivosti. Výborný letec, který chtěl být stíhačem, a místo toho ho přidělili k bombardérům.

Domýšlivost byla teď pryč.

Vedle něho na podlaze kabiny stála otevřená láhev whisky. Ke dnu zbývalo sedm centimetrů. Kousek od jeho natažené ruky ležel v kůži vázaný deník na zip. Macaulay ho otevřel a prolístoval několik posledních stránek. Morgan přežíval skoro dva týdny. Zemřel jako poslední.

28. prosince '42. Odvedl jsem dobrou práci při přistání ve sněhu a tmě. Všichni v bezpečí. Vysílačka nefunkční, ale Jeff doufá, že ji brzo spraví a vyšle naši přibližnou polohu. Nemůžeme být dál než šestnáct kilometrů od pobřeží.

5. ledna '43. Od přistání nepřestalo sněžit. Slezak se prokopával ze středových dveří a vynořil se ze sněhu skoro tři metry nad horní věž. Muži se tam teď střídají se signální pistolí. Když někdo uslyší letadlo, vystřelí světlicí. Nahoře je to brutální. Nikdo tam nevydrží déle než půl hodiny.

8. ledna '43. Jacobs vystřelil všechny naše světlice, když podle svých slov uslyšel letadlo.

Morganovo písmo začalo být špatně čitelné.

9. ledna '43. Už se nedostaneme na povrch. Slezak se pokusil prokopat, ale v osmi metrech to vzdal. Jsme v pasti... Zásoby jídla snědeny. Prázdné palivové nádrže. Baterky vybité. Naprostá tma.

Teplo z reflektoru, který Hancock držel, začalo rozpouštět patinu ledu na Morganově tváři. Trocha vody mu natekla do koutků očí, takže to vypadalo, jako by plakal.

11. ledna '43. Zbyl jsem poslední. Jestli nás někdo najde, ať se prosím spojí s Cherie a poví jí, že jsem ji miloval až do konce. Ať mi odpustí.

Macaulay podal deník Hancockovi.

„Chudák,“ řekl Hancock po přečtení posledních záznamů.

Morgan se střelil do srdce svou armádní pětačtyřicítkou.

Macaulay zvedl otevřenou láhev bourbonu, dlouze se napil a podal ji Hancockovi.

„Jak jsi řekl nahoře, Džejele... na posádku Březňáka.“

Dopili láhev.

ČTYŘI

14. listopad

Helheimský ledovec

Grónské ledové pole

Poté, co expediční tým vynesl členy posádky na povrch a dočasně uložil jejich těla v ledové mohyle, se všichni shromáždili ke krátké zádušní mši.

Macaulay se neubráníl myšlenkám na to, jak by nyní tehdejší žena Teda Morgana reagovala při pohledu do jeho třiatdvacetiletého obličejce. Už předal jejich jména centru pohřebních služeb na Základně vojenského letectva v Doveru. Slíbili, že vyšlou čestnou stráž, aby je doprovodila domů.

„Potřebuju Melissu,“ řekl Hancock Macaulayovi, když skončili.

„Jistě, Džejele,“ odpověděl s úsměvem.

Hodinu nato přiletěla vrtulníkem Bell z letiště v Kulusuku štíhlá, prsatá mladá žena v elegantní lyžařské čepici, slunečních brýlích se zlatými rámečky a přiléhavé lyžařské kombinéze. Macaulay se s ní setkal na kraji přistávací plochy. Zuřila.

„Bydlím už týden v chatrči z dehtového papíru na tom, čemu v téhle bohem zapomenuté zemi říkají letiště,“ vyštěkla.

Tato roztleskávačka fotbalového týmu Dallas Cowboys byla jedním z posledních úlovek Johna Lee. Stejně jako jejím předchůdkyním koupil i jí nové Porsche 911 Carrera. Autosalon ve Fort Worthu mu teď dával množstevní slevu. Každé dívce dovolil, aby si sama vybrala barvu. Melissa zvolila neonově růžovou.

„Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává,“ řekl Macaulay s vážnou tváří.

„Co to má být?“ zeptala se.

„Podobenství o věrném služebníkovi, Melisso,“ řekl. „Lukáš 12:48.“

Podívala se na něho, jako by se zbláznil.

„Kde je?“ řekla.

Macaulay ukázal na Hancockův stan a ona k němu zamířila s malým koženým kufříkem v ruce. Chvilku poté, co vstoupila do stanu, vyšel neochotně ven Hap Arnold, Hancockův bílý německý ovčák.

O hodinu později se Melissa znovu objevila, nasedla do vrtulníku a odletěla. Když byla pryč, strčil Hap hlavu zpátky do stanu, aby zjistil, jestli je vítán, a připojil se ke svému pánovi uvnitř.

V následujících dvou hodinách rozpouštěli muži s parními tryskami led nad letadlem a okolo něj, až vznikla obří jeskyně. Jeden z mechaniků týmu dospěl k názoru, že kdyby byl *Březňák* na povrchu, stačilo by vyměnit baterie a naplnit nádrže a mohl by odletět. Takhle však museli dopravit bombardér nahoru po částech.

Macaulay byl ve velitelském stanu a procházel logistické plány na odvoz jednotlivých kusů letadla, když dovnitř vstoupil Tommy Sparks, jeden z pilotů vrtulníku, se zmateným výrazem ve tváři.

„Steve, náhodou jsem dneska ráno zapnul QUESTION (V) v jednom ze strojů a zjistil jsem něco moc divného... Pod *Březňákem* máme další metalický signál.“

„Jak hluboko pod ním?“ zeptal se Macaulay.

„To nevím jistě. George provádí překalibrování radaru, aby se ujistil, že jsem neměl vidiny. Brzo budeme mít snímky.“

George Cabot byl bývalý zpravodajský důstojník letectva a technický expert týmu. Dorazil o pár minut později s virtuálními skeny a mrkvově červené vlasy mu stály na hlavě. Hancock se k nim připojil.

„Tohle je rozhodně zajímavé,“ řekl.

„Nemohlo by to být naleziště nějaké rudy?“ zeptal se Hancock.

„Na to je to moc malé,“ řekl Cabot. „A má to pravidelnou strukturu.“

Rozložil skeny po stole.

„Podívejte se sem. Vidíte ty tečky? Jsou skoro přesně třicet centimetrů od sebe a tvoří skoro rovné linie... Tyhle čtyři se protínají.“

„Co by to mohlo znamenat?“ zeptal se Hancock.

„Kdybych si měl tipnout, řekl bych, že to vypadá jako čtyři dlouhé řady nýtů,“ řekl Cabot.

„Že by loď?“ nadhodil Macaulay.

„Možná... Ať je to cokoliv, ta věc je skoro třicet metrů dlouhá a ve střední části pět metrů široká. Ty nýty jako by se na obou koncích sbíhaly. Tyhle uprostřed by mohly být v kýlu, tyhle ostatní v žebrech a příčných vzpěrách.“

Macaulay si prohlížel snímky.

„A mimochodem,“ dodal Cabot, „je tady další metalický pulz vycházející ze skalního podloží pod touhle věcí... Nemám tušení, co by to mohlo být.“

„Co by dělala loď takhle daleko od pobřeží?“ zeptal se Macaulay.

„Kdo ví? Původně mohlo moře sahat až sem... nebo ji tam někdo prostě přenesl. Vím jenom, že sedí na původním skalním podloží, takže je tam dole už hodně dlouho.“

„Jak je hluboko?“ zeptal se Hancock.

Cabot pohlédl na druhý sken.

„Víc než sto padesát metrů,“ odpověděl.

„Takže třikrát hlouběji než *Březňák*,“ řekl Macaulay.

„Jo, moc hluboko,“ souhlasil Cabot.

Hancock si stále prohlížel pravděpodobné linie nýtů.

„No, už jsme ve čtyřiceti metrech,“ řekl, „a bude trvat nejméně další čtyři dny, než *Březňáka* vyzvedneme a odešleme odsud. JEZEVEC je rozhodně moc pomalý. Nasadíme na to LASIČKU.“

„Takže půjdeme tam dolů?“ zeptal se Cabot a podrbal se na hlavě.

„Když už jsme tady... Sakra, mohla by to být zábava,“ řekl Hancock.

LASIČKA byla přezdívka menší ze dvou termálních jednotek navržených a sestrojených jeho techniky. Měla jen metr v průměru a dokázala rozpustit půldruhého metru ledu za hodinu, skoro třikrát víc než JEZEVEC. Dalších sto deset metrů by jí zabralo asi tři dny.

O hodinu později už byla připravena ke spuštění.

PĚT

16. listopad

Helheimský ledovec

Grónské ledové pole

Už se museli spokojit s méně než třemi hodinami slabého slunečního svitu denně, tedy pouze během těch dní, kdy se slunce skutečně vynořilo z olověných mraků. Za dva týdny už bude tma pořád.

Jeden z vyzvedávacích týmů vybavený acetonovými hořáky začal rozřezávat *Březňáka* na části, které se vešly do šachty o průměru tři sta sedmdesát centimetrů. Druhý tým nakládal vyzvednuté části do letadel de Havilland Twin Otters, která je dopravovala na bývalou základnu amerického vojenského letectva v Narsassuaqu. Třetí tým poháněl LASIČKU čím dál hlouběji k záhadnému cíli.

Když dorazila čestná stráž letectva, aby převzala těla posádky *Březňáka*, byly práce nakrátko přerušeny a expediční tým nastoupil v padajícím sněhu, aby se zúčastnil ceremoniálu s vlajkou.

Den nato vyzvedli na povrch poslední část *Březňáka*. Odpoledne udeřila bez varování další sněhová bouře. Komplex

zasypaly dva metry hutného sněhu a všechny lety musely být zrušeny, zatímco přistávací plochu čistil buldozer.

Krátce po půlnoci dřímал Macaulay na svém polním lůžku ve velitelském stanu, když ho probudil jeden technik, aby mu řekl, že LASIČKA dosáhla skalního podloží více než čtyřicet pět metrů pod ledovým příkrovem.

„Jdeme,“ řekl Macaulay a zamířil probudit Hancocka.

George Cabot už na ně čekal u ústí nové šachty pětáctičtyřicet metrů pod povrchem. Byl u ní připraven silný naviják s třmeny na ocelovém řetězu, do kterých se mohl postavit jeden člověk a nechat se pomalu spustit na dno.

„Před hodinou jsem tam dolů poslal dva muže s parními tryskami,“ řekl Cabot.

„Pořád nechceš jít s námi, Georgi?“ zeptal se Macaulay s úsměvem.

„Možná jsem malý, ale nejsem hloupý, Steve,“ řekl Cabot a potáhl ze své dýmky. „Neláká mě představa slézání z padesátipatrové budovy okapem o průměru jednoho metru.“

„Nemusel bys dolů lézt, Georgi,“ dodal Hancock. „Stačilo by, abys zavřel oči, a naviják by tě spustil na dno za dvacet minut. Kromě toho je to jenom čtyřicet pater. Čtrnáct už máme za sebou.“

„Ne, díky,“ trval na svém Cabot. „Spokojím se se záznamy přístrojů.“

Macaulay pohlédl dolů do díry. Nebyla o nic větší než poklop od kanálu.

„Žádná světla cestou?“ zeptal se Hancock.

„Kvůli parním hadicím na ně nezbylo místo,“ odpověděl Cabot. „Musíte použít baterky.“

Ve vysílačkách náhle zapraskalo.

„Proboha, tohle musíte vidět!“ vykřikl jeden z mužů na dně šachty.

Cabot zapnul naviják a Hancock se postavil do třmenů. Za několik okamžiků zmizel. Macaulay ho rychle následoval. Cabot se díval, jak se ztrácejí ve tmě, a pokřižoval se.

Uvnitř úzké šachty nemohl Macaulay pohnout pažemi, aniž by se při tom neotíral o ledové stěny. Navzdory svému termálnímu obleku cítil, jak jím při sestupu proniká chlad.

Nebyl to fyzický strach. Jako dítě vyvážnul živý z hrozných dopravních nehody, při které zahynuli oba jeho rodiče. Přežil také pád do Perského zálivu poté, co sestřelil svůj druhý irácký MIG během Pouštní bouře. Tohle bylo jiné. Bylo to cosi mimorozumného. Něco tam dole ho naplňovalo strachem.

Když dorazili na dno, vystoupili z třmenů a obrátili se za světlem. Dva další muži svítili baterkami na nějaký předmět necelých šest metrů daleko.

Macaulay málem hlasitě zalapal po dechu. Parní trysky odkryly přední část starodávné lodi. Čelen se zvedal nahoru z přídě s překrývajícím se obitím v oblouku připomínajícím stočenou hlavu mořského hada. Vnější stranu nadvodní části trupu zdobily propracované rytiny zbraní a bojových scén.

Macaulay vystoupil na ledový schod a nahlédl do trupu. Na přídě stála námořní truhla pobitá něčím, co vypadalo jako cínové nebo stříbrné kování. Za ní byly vidět tři veslařské lavice.

„Viděl jsem kresby takových lodí, Féničané je používali asi před tisíci lety,“ řekl.

„Norové upravili své lodní konstrukce podle Féničanů,“ řekl Hancock. „Jejich lodě poháněla vesla nebo plachty, přesně jako u téhle.“

Vytáhl zavírací nůž.

„Odříznu třísku kvůli karbonovému datování,“ řekl.

„George říkal, že pod tou lodí jsou další kovové impulzy,“ ozval se Macaulay.

Druzí dva muži namířili parní trysky na ledovou plochu pod lodí.

Pár minut nato se v podloží objevil skalní otvor. Hancock nařídil trysky zavřít. Posvítíl baterkou do otvoru.

„Vypadá to jako jeskyně,“ řekl.

Rukou v rukavici otvor rozšířil a pak vlezl dovnitř. Macau-

lay, který to sledoval z ledového tunelu, viděl, jak paprsek Hancockovy baterky míří na všechny strany. Ani ne za minutu se Hancock vyplazil ven.

Jeho šokovaný výraz mluvil za vše.

„Znovu to uzavřete,“ nařídil. „Tam dolů nikdo nesmí.“

ŠEST

17. listopad

Jezero Ostlund

Solem, Minnesota

Alexandra Vaughanová právě prožila nejvíce vzrušující den svého života.

Jeho prvopočátek začal před třemi lety, kdy jeden starý farmář při orání kamenitého pole nedaleko Solemu našel u bahnitého pramene jezera Ostlund zlomené ostří sekery. Na okraji mělo zvláštní rytiny a farmář ho poslal Minnesotské historické společnosti v St. Paulu na analýzu.

Alexandra tehdy právě dokončila doktorandské studium norské archeologie na Harvardu. Bylo jí třicet a pracovala jako řadový zaměstnanec archeologického oddělení společnosti. Ostří sekery skončilo na jejím stole.

Stačilo vzít ho do ruky a zmocnilo se jí vzrušení. Identická ostří viděla ve sbírce norských zbraní v Dánském národním muzeu v Kodani.

Přestože St. Paul tehdy bičovala sněhová bouře, nasedla do svého starého Land Roveru a jela do Solemu. Po rozhovoru s farmářem si byla jistá, že mluví pravdu o tom, jak a kde ostří

našel. Týden nato karbonové datování potvrdilo, že ostří sekery bylo vyrobeno před více než sedmi sty lety.

Odnesla svá zjištění doktoru Benchleymu, šefovi archeologického oddělení, a doporučila provést podrobné vykopávky na místě nálezů. On se jí však po rychlém prolistování složky s materiály vysmál.

„Lexo, tohle je další Kensingtonský kámen,“ řekl. „Naprostý podvod. Norové se do Minnesoty nikdy nedostali. Ten farmář tu sekery nejspíš koupil od bratrance v Norsku. Chtěl si užít svých patnáct minut slávy.“

„O původu Kensingtonského kamene se ještě nerozhodlo,“ odsekla prudce Lexa. „A já čistě náhodou věřím, že ty runy na ní jsou pravé. To mě přivedlo sem.“

„Dobře,“ řekl. „A co kdybyste zkusila najít seskveče, když už jste v tom?“

Lexa se nenechala odradit a strávila svou dvoutýdenní dovolenou tábořením mezi poli a kamením posetými stráněmi nedaleko místa, kde farmář sekery našel. Bylo to velice odlehlé místo a musela se svým Land Roverem přebrodit dva potoky, aby se tam dostala.

Její počáteční úsilí nepřineslo nic. Možná to byla čirá tvrdohlavost, ale instinkty jí říkaly, že tam najde něco důležitého, pokud bude pátrat dost dlouho a usilovně.

Ve svém volnu se Lexa v následujících dvou letech k jezeru Ostlund vrátila ještě šestkrát a nakonec pročesala celou oblast sondami a detektorem kovů. Při šesté výpravě rozšířila pátrání tak, aby zahrnulo i nedaleký kamenitý svah porostlý osikami a hustým podrostem.

Když přecházela ostrý hřeben, všimla si prohlubně v hlíně, která zakrývala skalní římsu. Přejela detektorem kovů po římsu a získala zřetelný signál.

Začala kopat. Když byla jáma už dva metry hluboká, odměnil ji nález trhlíny v jinak pevné skále. Poté co z ní vybrala asi třicet centimetrů hlíny, objevila první nález.

Byl to plochý kus tepaného kovu, možná část válečného

štítu. Vzala objev s sebou do historické společnosti a podrobila ho radioizotopovému datování. Byl sedm set let starý.

Teď si byla jistá, že jde o norský hrob, a ten, koho tam pohřbili, ulehl k poslednímu odpočinku i se svými zbraněmi na cestu do Valhally, mýtického sídla norských bohů. Při další návštěvě měla štěstí a vykopala další sekyru a pak jílec meče s hlavicí ve tvaru napoleonského klobouku. Stejný viděla ve Vikingském museu v Hedeby, největším norském městě vikingské éry.

Ten objev byl hlavním důvodem, proč vzala práci v Minnesotě a odmítla prestižní vědecké posty v Londýně a Istanbulu. Z matčiny strany byla potomkem starodávných Norů. Některé její nejranější vzpomínky patřily vikingským příběhům, které jí vyprávěla její norská babička. Měla Vikingy v krvi.

Cestou zpátky do St. Paulu uvízl Land Rover v jednom z potoků, takže musela připoutat lano ke stromu na protějším břehu, aby vůz ručním navijákem dostala na mělčinu. Než se jí to podařilo, měla holínky, manšestráky a bundu pokryté bahnem.

Asi hodinu před St. Paul jí začaly selhávat brzdy. Když projížděla branou historické společnosti, spadl brzdový pedál až na podlahu a ona musela použít ruční brzdu, aby vozidlo zastavila na parkovišti pro zaměstnance.

Popadla přepravku na vzorky, elektronickým klíčem si otevřela vchod do laboratoří ve druhém podzemním podlaží a vzala to zkratkou přes dílnu, kde se restaurovaly minnesotské vlajky z občanské války.

Před vitrínou s bojovou zástavou virginského 28. pěšího regimentu, který byl zajat během Pickettova útoku na Gettysburg, stál vysoký muž. Na bradě měl strniště a na sobě pomačkané khaki kalhoty a modré sako.

„Doktorka Vaughanová?“ zeptal se Macaulay, když kráčela směrem k archeologické laboratoři.

„Sem mohou jen zaměstnanci,“ řekla. „Expozice pro veřejnost jsou nahoře.“

Ohlédla se a uviděla, že jde za ní.

„Co chcete?“ zeptala se a obrátila se k němu.

Při pohledu do dívčinych fialových očí Macaulay zalitoval, že se už tři dny neoholil. Připomněla mu jeho poslední manželku Dianu... Byla hezká a měla stejně inteligentní pohled, a navzdory oblečení špinavému od bahna z ní vyzářovala sexualita.

„Můžeme si na chvílku promluvit?“ zeptal se.

„Zrovna teď nemám čas,“ odpověděla, aniž zpomalila.

„Doktor Benchley se domníval, že byste mi mohla trochu času věnovat,“ nedal se odbýt.

Zarazila se – nechtěla rozčítit Marvinu Benchleyho víc, než se jí už podařilo.

Muž jí podal vizitku a ona se na ni podívala. Okolo barevného loga se vinul nápis ANSCHUTZ INTERNATIONAL. Pod ním stálo BRIG. GENERÁL STEVEN MACAULAY, LETECTVO SPOJENÝCH STÁTŮ (VE VÝSLUŽBĚ).

Opět na něho pohlédla. Jeho husté hnědé vlasy teprve začínaly šedivět a ze štíhlého obličejce s hranatou bradou a důlky ve tvářích na ni hleděly hnědé oči.

„Na generála vypadáte moc mladě,“ řekla pochybovačně.

„Doma na půdě mám obraz, který stárne za mě. Slyšela jste už o muži jménem John Lee Hancock?“

„O tom miliardáři, jehož hlavním cílem je začít těžit ropu a plyn v každém kousku panenské divočiny?“ řekla.

„Řekněme, že tvrdě prosazuje energetickou soběstačnost.“

„Jsem si jistá, že mu jde o pravdu, spravedlnost a americký způsob života, ale právě teď mám práci,“ řekla a dalším elektronickým klíčem si odemkla dveře své laboratoře.

„Pět minut,“ řekl Macaulay.

Znovu si vzpomněla na Benchleyho.

„Pojďte do laboroky,“ řekla.

Velká místnost s vysokým stropem byla dokonale čistá. Tři stěny lemovaly dřevěné skříně s prosklenými dveřmi a v každé spočívaly na policích desítky předmětů. Lexa postavila pře-

pravku se vzorky na čtvercový stůl pod několika operačními lampami a ukázala mu na židli u svého stolu.

„Uskutečnili jsme zajímavý objev, kterému by prospěly vaše znalosti a zkušenosti,“ začal.

„Kde?“ zeptala se.

„Pod grónským ledovým polem.“

Postřehl v jejích očích první náznak zájmu.

„Byli jsme tam nahoře vyzvednout bombardér z druhé světové války. Džejel – pan Hancock – je zakladatelem Kaktusové legie, která po celém světě shromažďuje a restauruje vzácná vojenská letadla.“

„To jsem ráda, že se snaží také něco zachránit.“

Macaulay ignoroval její sarkasmus.

„Při vyzvedávání letounu jsme našli ještě něco jiného mnohem hlouběji v ledu. Zdá se, že to je vikingská loď.“

„Má lanoví?“

„To nevím,“ řekl Macaulay. „Většina z ní je stále zamrzlá v ledu.“

„Nikdo ještě nenašel kompletní vikingskou loď. Gokstadská loď objevená v roce 1880 byla skoro nedotčená, ale z plachet a lanoví toho na ní moc nezbylo. Takže se vám možná podařil dobrý nález.“

„Zajela byste tam s námi a pomohla určit jeho důležitost?“

„Právě jsem udělala vlastní objev a doufám, že má pro archeologii mnohem větší význam. Dokáže, že Norové přišli do téhle země dvě stě let před Kolumbem.“

„Jenom dvě stě let?“ opáčil Macaulay s posměšnou nevinností.

„Zatím je to jen odhad.“

„Včera jsme provedli karbonové datování dřevěné třísky z té lodi a stromy na její stavbu byly pokácené před více než tisíci lety,“ řekl.

„Na tom není nic překvapivého,“ řekla. „Erik Rudý, otec Leifa Erikssona, založil svou první osadu na jihozápadním pobřeží Grónska v roce 982. Vaše loď by mohla patřit k jeho zásobovacím plavidlům.“

„Co kdybych vám pověděl, že jsme kromě té lodi objevili ještě něco?“

„A co?“

„Obávám se, že vám to nemůžu prozradit, dokud tam nedorazíte.“

„Promiňte,“ řekla rozhodně. „To je všechno?“

„Jde nám o čas, doktorko Vaughanová. Brzy začne tam nahoře zima a počasí se zhoršuje. Už teď máme jenom tři hodiny slunečního světla denně.“

„Už jsem vám řekla, že nikam nepojedu.“

„Bereme tam ještě tři další archeology,“ řekl Macaulay. „Možná jste o nich slyšela – jsou to profesor Hjalmar Jensen z Norska, sir Dorian St. George Bond z Anglie a Rob Falconer z Berkeley.“

„Sir Dorian napsal zásadní dílo o norských navigačních technikách,“ řekla. „Jensen je přední odborník na norskou genealogii. Falconer je geniální, ale trochu bezohledný. Jste v dobrých rukách.“

Nezmínila se o tom, že Falconer býval její milenec. Skoro ji naučil nenávidět všechny muže.

„Byli bychom rádi, kdybyste jela také.“

„Proč?“

„Profesor Finchem, váš mentor na Harvardu, mi včera pověděl, že co se týče runologie, nikdo v oboru nemá lepší instinktivní schopnosti překládat rané norské znaky než vy. Mluvil o vás jako o ‚dešifrátorce‘.“

Zasmála se.

„Barnaby toho ví o runových znacích víc, než budu kdy vědět já. Měl byste přemluvit jeho.“

„Vlastně byl naší první volbou,“ přiznal Macaulay. „Ale bohužel se zotavuje po operaci srdce a není schopný snášet strážně pobytu na ledovci. Doporučil vás.“

„To je lichotivé, ale moje ne platí,“ řekla. „Mám práci tady, generále Macaulayi, a vybrala jsem si už všechnu dovolenou.“

„Doktor Benchley s vaší cestou souhlasí,“ řekl. „Je velice

vděčný za příspěvek, který právě poslal pan Hancock do kapitálového fondu historické společnosti. Já mám ještě jeden přesvědčovací argument. Jestli pojedete s námi, přesunu padesát tisíc dolarů na účet číslo jedna-jedna-čtyři-pět-šest-tři v Grove Pilot Grove Savings Bank, ještě než odejdeme z téhle místnosti.

Bylo to číslo jejího účtu.

„Jak to uděláte?“

Pozvedl svůj chytrý mobilní telefon.

„Už jsou v něm uloženy vaše bankovní údaje.“

Peníze pro ni nikdy nebyly důležité, ani dřív, ani teď, ale pomyslení na to, že její Land Rover stojí venku bez brzd a ona je šest měsíců v prodlení se splácením studentské půjčky, způsobilo, že se zarazila.

„Na letišti na nás čeká soukromý tryskáč, doktoro Vaughanová, a za čtyři dny vás dopravím zpátky, abyste mohla pokračovat ve své práci.“

„To je šílené.“

„Povím vám něco o opravdu bohatých lidech. Hodně se liší od vás i ode mě,“ řekl.

„Takže máte taky čas na čtení Fitzgeralda.“

„To bývalo.“

Zadoufala, že nebude svého rozhodnutí litovat.

„Musím se stavit doma,“ řekla. „Osprchovat se a sbalit si věci.“

„Žádný problém.“

„Moje auto je momentálně mimo provoz.“

„Mám venku vůz z půjčovny.“

SEDM

18. listopad

Mezinárodní letiště Jeana Lesage

Québec, Kanada

Hancockův learjet se sotva vyrovnal sedm tisíc šest set metrů nad St. Paulem, když k jejímu křeslu přistoupila mladá euroasijská žena oblečená do hedvábného kimona a podala jí ručně psaný jídelní lístek na pergamenu.

Vzpomněla si, že naposledy jedla večeři skládající se z balíčku sýra a krekrů na zadním sedadle Land Roveru. Najednou dostala hrozný hlad.

Poté, co si vychutnala sklenici pinotu Grigio, zhltnula talíř orestovaných hřebenatek se šalotkami ve smetanové omáčce a jako přílohu chřest v octové zálivce. Macaulay si k ní přisedl u naleštěného týkového vykládaného stolu, když dojídala crème brûlée. Poté, co nastoupil do letadla, se oholil, osprchoval a převlékl do džínů a modré pracovní košile.

Upravený vypadal ještě mladší. U koutků unavených hnědých očí měl vějířky vrásek od smíchu nebo stresu. Při holení se řízl.

„Jak jste získal povolení ke startu?“ zeptala se ho.

„Svět někdy funguje záhadně,“ řekl a objednal suché martini.

Když přistáli na letišti v Minneapolis, hustě sněžilo a letový manažer v terminálu pro soukromé lety Macaulayovi oznámil, že veškerá přistání a starty se ruší, dokud se nezlepší viditelnost. Podle odhadů se mělo začít znovu létat až následující den.

Čekárna v malém terminálu byla přeplněná uvízlými cestujícími, kteří se snažili pronajmout si auta a sehnat ubytování. Macaulay jí řekl, aby tam počkala, dokud se nevrátí.

Jak minuty ubíhaly, začala přemýšlet, jestli to celé není nějaký absurdní kanadský žertík. Impulzivně sáhla pro mobil a zavolala do pobočky Pilot Grove Savings Bank v St. Paulu. Poté co uvedla své osobní údaje, pokladník řekl: „Váš momentální zůstatek dělá padesát tisíc osmdesát dva dolary, třicet šest centů.“

O dvacet minut později se Macaulay vrátil.

„Jdeme,“ řekl.

„Vracíme se do St. Paulu?“

„Ven k letadlu,“ řekl. „Musel jsem se postarat, aby ho před startem zbavili nánosů ledu.“

„Ale letový manažer hlásil, že všechny lety byly zrušeny,“ začala, ale to už ji vedl ven.

Deset minut nato byl už learjet ve vzduchu.

„Nepůjdou po nás?“ zeptala se, když začal Macaulay žvýkat první sousto krvavého steaku z vysokého roštěnce.

„Kdo?“

„Nebeská policie... jak to mám sakra vědět? Porušil jste zákon.“

„Ale pro dobrou věc.“

Přistáli v Québecu, kde prošli celnicí.

„Jaký mám uvést účel své návštěvy?“ zašeptala, když kráčeli k přepážce.

„Zábavu,“ řekl. „Čirou zábavu.“

Patnáct minut nato už byli zpátky ve vzduchu. Když letadlo dosáhlo letové hladiny, požádal Macaulay letušku, aby přinesla dvě sklenky Hancockova stoletého armaňaku. Lexy zjistila, že chutná přímo božsky.

„Zkusím si tipnout, proč jste mě vzal s sebou na tuhle eskapádu,“ řekla.

„Do toho,“ pobídl ji Macaulay.

„Odhaduju, že jste kromě té vikingské lodi tam nahoře našli i nějakou desku, pergamenový svitek nebo něco jiného s runovými znaky.“

„Dobrý odhad,“ řekl a znovu usrkl brandy.

„Tak co vlastně víte o runologii?“ zeptala se.

„Nejspíš to, co vy víte o náletech Osmého velitelství bombardovacího letectva v Anglii na Schweinfurt v roce 1943,“ řekl a pousmál se.

„Došlo k nim v srpnu a říjnu,“ řekla. „Při prvním bylo ztraceno šedesát létajících pevností a při druhém jich šlo k zemi sedmdesát sedm. Napodruhé srovnali se zemí továrnu na kulčková ložiska, ale Speer už převedl výrobu jinak.“

Několik vteřin na ni upřeně zíral.

„Vezmete si mě?“ zeptal se.

Zasmála se.

„Můj dědeček byl pilot na bé sedmnáctce. Zahynul nad Berlínem v roce 1944. Slyšel jste někdy o Kensingtonském kameni?“

„Doktor Benchley mi řekl, že je to dvě stě let stará kamenná deska pokrytá údajnými vikingskými znaky a že jste na něj fixovaná. Povídal, že jde o promyšlený podvod a že udělám velkou chybu, když vás vezmu na naši malou výpravu. Nabídl se, že pojede sám.“

„Dokážu, že je pravý,“ řekla a vytáhla ze staré kožené kabely několik listů papíru. Položila na stůl před něho první z nich.

„Tohle je nápis na Kensingtonském kameni,“ řekla.

Macaulay upřel pohled na směsici strodávně vypadajících symbolů, písmen, znaků a něčeho, co vypadalo jako postavičky z čárek. To všechno se zdálo být seřazené do řádek možného textu. Už dva dny nespál a měl problémy se soustředěním. Únavu ještě posílila brandy a tahle zneklidňující mladá žena.

„Vypadá to trochu jako hieroglyfy,“ řekl.

„Výborně, generále,“ řekla s úsměvem. „Norové používali při tvoření runové abecedy stejný princip. První runové nápisy jsou staré skoro dva tisíce let, a dokud křesťanští mniši nepřinesli v jedenáctém století do Skandinávie latinku, používala se runová abeceda k zaznamenávání všech tamních významných událostí. Je docela jednoduchá, má jen šestnáct nejčastěji používaných znaků. Později tyto základní znaky doplnily takzvané tečkované runy.“

Macaulay vzhledl a uviděl, že se ty velké fialové oči upírají na něho. Ve světle ze stropní lampičky za ní viděl záblesky zlata v její husté kaštanové hřívě. Byla nepopíratelně atraktivní, ale to poslední, co v té chvíli ve svém životě potřeboval, byla další žena. Po Dianě ne.

„Většina runových kamenů z jedenáctého století jsou upomínky na zesnulé, rodinné ságy nebo popisy slavných expedicí. Byly vytesány zručnými kameníky. Před dvěma lety jsem přeložila runový kámen datovaný 1050, který vykopali v Norsku. Popisuje objev Vinlandu Leifem Erikssonem o padesát let dříve.“

„Kde je Vinland?“ zeptal se Macaulay.

„Různé teorie ho kladou na místa od poloostrova Nova Scotia po mys Cape Cod, ale nikdo ještě nenašel archeologické důkazy, které by to potvrzovaly.“

„Co se stalo s Erikssonem?“

„To nikdo neví.“

Položila před něho další list papíru.

„Tohle je interlineární transliterace runových znaků na Kensingtonském kameni,“ řekla dychtivě. „Chcete, abych vám je přeložila do angličtiny?“

Macaulay pohlédl na tu matoucí změň písmen. Bylo to to poslední, co chtěl, aby udělala.

*8 : göter : ok : 22 : norrmen : po :
...o : oppagelsefärd : fro :
vinland : of : vest : vi :
hade : läger : ved : 2 : skLär : en :*

*dags : rise : norr : fro : þeno : sten :
vi : var : ok : fiske : en : dagh : äptir :
vi : kom : hem : fan : 10 : man : röde :
af : blod : og : ded : AVM :
frälse : äf : illü.*

„Jak jste se o tohle začala zajímat?“ zeptal se.

„Jsem z poloviny Norka,“ řekla. „Babička z matčiny strany byla amatérská archeoložka a moje první inspirace.“

Macaulay se neubráníl zívnutí.

„Navrhuju trochu si odpočinout. Za pár hodin přistaneme na Goose Bay kvůli natankování a pak nás čekají další čtyři na ostrov Kulusuk na východním pobřeží Grónska. Naštěstí tam nemusíme projít celnicí. Předpokládají, že tam může chtít cestovat jenom šílenec, tak proč se s ním obtěžovat.“

„Trocha spánku by mi prospěla,“ souhlasila.

„Jste vítána v Džeelově kajutě,“ řekl. „Je tam ta nejpohodlnější postel, kterou můžete v devíti tisících metrech najít.“

Měl pravdu.

OSM

20. listopad

Letiště Kulusuk

Východní Grónsko

Rozbřesk se plazil dovnitř záclonami na okénku její kajuty, když Lexa uslyšela tiché zaklepání na dveře. Pomalu se otevřely a objevila se euroasijská tvář letušky.

„Za půl hodiny přistáváme. Přejete si posnídat s generálem Macaulayem?“

Ucítila čerstvě uvařenou kávu a zjistila, že má zase hlad.

„Hned přijdu.“

Oblékla si stejnou kombinaci šatů, kterou vždycky nosila do terénu, volné manšestráky, skotskou kostkovanou flanelovou košili a vysoké kožené boty s gumovými podrážkami.

„Až dorazíme na místo, budete si muset doplnit svou zimní výstroj,“ řekl, když se k němu připojila u stolu se snídaní. Pochutnával si na vaječné omeletě s kávou a pomerančovým džusem a ona si objednala totéž.

„Spojil jsem se vysílačkou s naším základním táborem na ledovém poli. Vaši tři kolegové už dorazili,“ sdělil jí. „Řádí tam vichřice, ale doufám, že se nám podaří dostat na místo v jednom z vrtulníků expedice.“

Při pohledu z oken na nekonečnou krajinu ledu a skal měla Lexa dojem nesmírné odlehlosti a ohromnosti toho všeho. Někteří z jejích předků tam přišli před více než tisíce lety.

Macaulay sledoval její pohled.

„Ten led je na některých místech přes tři kilometry silný,“ řekl. „Kdo ví, kolik tajemství asi skrývá.“

U obzoru viděla rozeklané okraje obřího ledovce klidně plujícího po břidličně šedém moři. Vypadal skoro tak velký, že by se na něm dalo přistát. Jak tryskáč pomalu klesal k pustému pobřeží, přeletěli malou osadu Inuitů. Prosté chatrče byly natřené červeně, modře a žlutě. Poblíž osady běžel nějaký muž za psím spřežením.

Pár minut nato dosedli na dlouhou, ledem obklopenou ranvej.

„Vítejte v Kulusuku,“ řekl Macaulay. „V dobách své největší slávy byl součástí starého radarového obranného systému DEW Line, který měl varovat před útokem Sovětů. Od té doby, co ho zrušili, to jde s Kulusukem z kopce.“

Přistávací plochu lemoval malý shluk starých budov. Na ploše stál dopravní vrtulník Bell 412EP a dvě dvoumotorová letadla. Všechny stroje byly označené logem Anschutz International. Jakmile se motory zastavily, uslyšeli vyjící vítr.

„Místní počasí vám může připadat drsné, ale umím v něm s bellem létat,“ ujistil ji Macaulay. „Než vyrazíme, musíte se tepleji obléknout. Tamhle v kulusuckém hotelu Four Seasons je spousta rezervního šatstva.“

Vystoupili z letadla do divokých nárazů větru. Ledové jehličky se zabodávaly Lexe do obličeje, když ji Macaulay vedl k největší budově. Ve vstupní hale kvílení větru sotva zesláblo. Čekárna byla cítit smaženou slaninou.

„Steve!“ ozval se zoufalý výkřik z malého baru na druhé straně haly.

„Ach ne,“ zasténal Macaulay, když se k němu Melissa rozběhla.

„Díky bohu,“ řekla, zatímco se mu vrhla kolem krku v oblaku bourbonu. „Musím se odsud dostat, Steve. Slunce tady

sotva vyjde a už je zase noc. Musíš povědět Džejelovi, že jestli mě tady už nechce, potřebuju learjet, aby mě dopravil zpátky do Dallasu.“

„Povím mu to,“ slíbil Macaulay.

„Vážně, myslím, že tady umřu, zlato,“ řekla a po mléčných tvářích jí stékaly slzy. „I to zatracené psisko má radši než mě.“

Melissin pohled se soustředil na Lexu.

„Kdo to je?“ zeptala se.

„Doktorka Vaughanová je archeoložka,“ řekl Macaulay. „Dopravím ji do základního tábora.“

„Proč poletí ona a já ne?“

„Je to důležité, Melisso.“

„Ona je Džejelova nová, co?“

„Ne,“ řekl pevně.

„Nenechávej mě tady, Steve. Přisahám, že už to dál nesnesu.“

„Povídám, že si s Džejelem promluví,“ řekl. „Jenom ještě chvíli vydrž.“

Odvedl Lexu nahoru, aby si vybrala zimní oblečení.

„O co tam šlo?“ zeptala se, když si natahovala přes své šaty polární kombinézu.

„Jak by se vám líbilo nové Porsche Carrera 911?“

„Nerozumím.“

„Místní vtip,“ řekl. „John Lee si potrpí na společnost krásných žen a je rád, když mu jsou k dispozici, jenže je ve chvílích, kdy prožívá takováhle a podobná dobrodružství, moc často nepotřebuje. No a každou obdaruje novým porsche.“

„Chápu.“

Deset minut nato už byli zase venku a mířili k vrtulníku Bell 412EP. Byla to hlavní dopravní helikoptéra týmu. Hancockův pozemní tým už dokončil předletovou kontrolu a zahřál pro něho dva motory Pratt & Whitney.

Byl to stroj s dvojitým řízením a Macaulay pokynul Lexe, aby se posadila na sedadlo kopilota. Ještě se nezvedli ze země, a už cítila, jak se vrtulník pohupuje pod silnými nárazy větru.

„Jen klid,“ řekl. „Bude to s námi házet, ale cesta trvá jen

čtvrt hodiny, pokud se nedostaneme do opravdu ošklivé vichřice.“

Z patnácti minut bylo nakonec třicet a skoro celou cestu jí bylo špatně od žaludku. Kombinace prudkého stoupaní a klesání byla ničivá. V jednom okamžiku vystřelili nahoru a v dalším se divoce řítili dolů. Poprvé v životě chápala, co znamená mít srdce až v krku.

První vlnu skutečného strachu pocítila, když vlétli do sněhové bouře. Všude kolem bylo jen bílo a ona ztratila přehled o jejich poloze vzhledem k horskému hřebeni, k němuž mířili. Bylo to jako letět mlékem, ale pak je zasáhl další náraz vichru a oni se opět řítili dolů. Pevně chytla ocelový rám svého čalouněného křesla a křečovitě se ho držela.

Kdykoliv se podívala na Macaulaye, zdálo se jí, že to všechno ani nevnímá. Zůstával klidný a zdánlivě uvolněný, zatímco pilotoval vrtulník tím zrádným vzduchem.

Když se konečně vypořídali z vichřice, uviděla, že se blíží k malému stanovému městečku na ledovci. Macaulay dosedl se strojem na plochu v kruhu přistávacích světél.

„Držela jste se dobře,“ řekl, když vypnul motory. „Letět v téhle polévce není žádná legrace.“

Lexa neřekla nic. Byla ráda, že nepozvracela celý kokpit. Na roztřesených nohou vystoupila z vrtulníku a následovala ho do největšího stanu v komplexu.

Uvnitř sedělo tucet mužů u stolů plných elektronických přístrojů. Jeden stál vpředu u tabule. Stoly byly rozmístěné do nepravidelného kruhu okolo dvou naftových topidel. Všichni se obrátili, aby se podívali na nově příchozí.

„Dešifrátorka je tady,“ zavolal jeden z nich.

Byl to Rob Falconer.

DEVĚT

20. listopad

Základna Hancock Jedna

Grónské ledové pole

John Lee Hancock vstal od předního stolu a zamířil k ní.

„Jsem John Lee,“ řekl a potřásl jí rukou.

Lexy nevěděla, co má očekávat, ale mírně ji překvapilo zjištění, že je menší než ona a má prošedivělé vlasy sčesané dozadu nad oválným, hladce oholeným obličejem. Nad jeho tmavohnědýma, pronikavýma očima visela těžká víčka.

„Promiňte, že to říkám, ale vypadáte trochu zdrchaně,“ řekl, aniž jí pustil ruku. „Můžu vám nabídnout skleničku na posilněnou?“

„Jsem v pořádku... opravdu,“ řekla, „ale ano, skleničku bych neodmítla.“

S její rukou stále ve své ji dovedl k jednomu stolu, na kterém stála otevřená láhev vedle podnosu se skleničkami. Měla staromódní etiketu a ona přečetla slova *Old Forester*, zatímco jí naléval na dva prsty alkoholu do sklenice. Vypila ten tmavý, kouřový elixír na jeden doušek. Měl překvapivě jemnou chuť.

„Velmi povzbuzující,“ řekla s úsměvem.

Jeden z mužů k ní přistoupil z druhé strany.

„Myslím, že jsme se před třemi lety setkali v Londýně,“ řekl.

Obrátila se a uviděla sira Doriana St. George Bonda, jehož distingovanou tvář stále korunovala povědomá kštice nepodajných stříbrných vlasů. V osmdesáti byl stále hvězdou archeologie, mužem, který nakonec následoval Howarda Cartera do egyptského Údolí králů a pak vytyčil novou trasu archeologie svými pojednáními o tajemstvích raných norských navigačních metod.

„Děkuju, že si mě pamatujete,“ řekla.

„Toho dne jste přednesla skvělý referát.“

Když viděla sira Doriana naposledy, byl silný a vzpřímený. Oči mu sice stále zářily inteligencí, ale temné kruhy pod nimi vypadaly jako modřiny. Shodil nejméně dvacet kilo, takže byl skoro vychrtlý. Napadlo ji, proč asi riskuje život, aby tam mohl být.

Hjalmar Jensen vystřídal sira Doriana v malé frontě, která se vytvořila na její přivítání. Tento padesátiletý norský antropolog studoval na Oxfordu a poté byl součástí týmu, který objevil homérskou polohu Tróji jižně od Dardanel. Nyní působil jako přední expert na neandertálskou biologii a evropskou evoluci a jako první extrahoval DNA z pravěkých skandinávských lidských fosilií.

„Moc rád vás poznávám, doktorko Vaughanová,“ přivítal ji s vřelým úsměvem a úsečným norským přízvukem. „Stejně jako na sira Doriana i na mě udělala dojem vaše práce.“

S kovovými brýlemi bez rámečků na malém nose jí připomínal pana Rogerse z televizního seriálu, který sledovala jako dítě. Nor udělal místo Robu Falconerovi.

Silný a urostlý Rob s postavou sjezdaře měl stále ty samé havraní vlasy po ramena, černý plnovous a výrazné oči barvy světlého jantaru. Byly stejně arogantní, jak si je pamatovala.

„Tuhle archeoložku mi představovat nemusíte,“ řekl povědomým táhlým jihokarolínským přízvukem.

Poté co získal doktorát v Berkeley, se Rob specializoval na

podvodní archeologii a vysloužil si mezinárodní slávu nálezem pozůstatků ležení Henryho Hudsona u řeky Ottawa, jehož vzbouřená posádka vysadila z lodi na člunu na jeho poslední cestu.

Lexa se do něho zamilovala, když se setkali v Mezopotámii během letních prázdnin před jejím posledním ročníkem na Harvardu. Hodně se lišil od často nudných archeologů, které znala. Rob byl divoce neuctivý a svěřil se jí, že dává přednost „archeologickému stylu Indiany Jonese“.

„Byli jsme skvělý tým,“ řekl Falconer ostatním. „Pořád nevím, proč se mě rozhodla opustit.“

Žili spolu dva měsíce. Prakticky ho zbožňovala, dokud se jí jedné noci nenaboural do počítače a neukradl polovinu její práce o tečkovaných runách z dvanáctého století, aby mohl dokončit svou doktorskou práci. Chtěla ho odhalit, ale její učitel Barnaby Finchem jí poradil, aby to nechala být.

„Bylo by to jen ošklivé a bezvýsledné,“ řekl jí. „Jen klid. Však vy se prosadíte.“

„Sdíleli jsme moc malý stan,“ pokračoval Falconer. „Možná jsem chrápal.“

Lexa sledovala, jak Macaulayovy oči ztvrdly, zatímco Hancock všechny požádal, aby se posadili, a pak se postavil tváří k nim před řadu počítačů a komunikačních přístrojů.

Když se usadili poblíž topidel, došel k Jensenovi Hancockův bílý německý ovčák. Zatočil se v několika zužujících kruzích a uložil se k jeho nohám. Nor se sklonil, aby ho podrbl za ušima.

„Umíte to se psy, profesore Jensene,“ řekl Hancock, na něhož to zjevně udělalo dojem. „Starý Hap se zřídka stulí u něko- ho jiného než u mě.“

Jensen se usmál a nepřestával psa hladit.

„Jen kdyby mi to stejně dobře šlo i s opačným pohlavím,“ řekl.

„Teď, když už jste se tu sešli všichni,“ řekl Hancock, „jsme připraveni k našemu prvnímu sestupu k vikingské lodi a do jeskyně pod ní. Měli byste vědět, že jste tu z jediného důvodu,

a to seznámit mě s vašimi názory a závěry na to, co jsem tam dole objevil. Všem se vám dostane bohaté odměny, jak profesionální, tak finanční. Jsem si dobře vědom toho, že archeologie negeneruje stejné zisky jako těžba ropy a plynu.“

Snažil se, aby to znělo skromně.

„Představím vám základní pravidla,“ pokračoval. „Bezpečnost je na prvním místě. Až uvidíte, co tam dole je, pochopíte proč. Nebude žádné psaní poznámek, žádné deníky, pera ani tužky. Nevezmete si s sebou fotoaparát, mobil ani žádné jiné elektronické zařízení. Bez mého dovolení se tam dole ničeho nedotknete.“

„A co smíme dělat?“ zeptal se Falconer.

„Pozorovat,“ odpověděl Hancock jízlivě. „Jste placeni za pozorování.“

Lexa se rozhlédla po velitelském stanu a pochopila, že členové Hancockova expedičního týmu jsou na pokraji svých sil. Nápor toho, čím v uplynulých dnech a týdnech prošli, se dal vyčíst z šedého zbarvení jejich tváří a zarudlých očí.

„Každý budete muset souhlasit s krátkou tělesnou prohlídkou, než si před sestupem obléknete polární obleky,“ pokračoval Hancock. „Pokud vám to nevyhovuje, povězte mi to a my vás odsud hned odvezeme.“

Nikdo nic neřekl.

„Po sestupu strávíme tam dole asi třicet minut. Nechceme na jedno z nalezišť přivést příliš mnoho tepla, takže místo reflektorů budete odkázáni na silné baterky.“

Obrátil se k tabuli a ukázal na náčrt dvou šachet v ledu.

„První část sestupu proběhne v kleci výtahu. V ní je dost místa pro nás všechny. Druhá šachta je skoro o sto dvacet metrů hlubší a spustí nás do ní jednoho po druhém naviják. Budete stát v popruzích pro nohy a držet se jenom řetězu, dokud nenarazíte na dno. Druhá šachta má jen metr v průměru. Doufám, že nikdo z vás netrpí klaustrofobií.“

Lexa cítila, jak se jí stáhl žaludek. Napadlo ji, že by měla říct, že se jí dělá špatně už z pomyšlení na to, že se ocitne ve